

Հովելի Գիրքը և Լատիկեան Յոթներորդ-օրյա Աղվենտիստ Եկեղեցին — Թիվ Երեսունինը

Jeff Pippenger

2026-02-02

Թիվ Երեսունինը

2024 թվականի արտաքին ալֆա-հիմքի փորձությունից հետո հաջորդող ներքին օմեգա-գազաթաքարի փորձությունը պահանջում է «շտեմարանի» և շտեմարանում պահվող «կերակուրի» սահմանումը: Այս փորձությունը մարգարեական է և ունի ճշմարտության ներքին և արտաքին գիծ: Արդյո՞ք գոհարները Ջեյմս Ուայթի մնացո՞րդն են, թե՞ դրանք Աստծո Խոսքի ճշմարտություններն են: Դրանք երկուսն էլ են:

9/11-ին Աստծո ժողովուրդը կոչվեց ուտել փոքրիկ գիրքը և վերադառնալ Երեմիայի հին շավիղներին, որտեղ այն ժամանակ դրվեցին հիմքերը: 9/11-ին երևաց, որ երբ Հայտնության գրքի տասնմեկերորդ գլխում Հովհաննեսին ասվեց չափել, նրան ասվեց չափել երկու բան: Նրան ասվեց չափել թե՛ տաճարը, թե՛ այնտեղ երկրպագողներին: Նրան ասվեց թողնել գավիթը՝ հեթանոսների կողմից սրբարանը և զորքը հազար երկու հարյուր վաթսու տարիներ կոխկրտելու ժամանակահատվածը: Սրբարանը և զորքը տաճարն են և այնտեղ երկրպագողները:

2023 թվականին նույն հրեշտակը, որ իջել էր 9/11-ին, կրկին իջավ՝ բացելով Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամի կնիքը, իսկ ապա 2024 թվականին՝ արտաքին հիմքային փորձությունը, թե արդյոք Հռոմի խորհրդանիշը դեռևս հաստատում է տեսիլքը, ինչպես որ այն հաստատել էր Միլլերի հետևորդների համար:

Երկնքի «բաց պատուհանները» մատնանշում են տաճարի ներքին օմեգա փորձության գալուստը և «վերադառնալու» կոչը: Փորձությունը պահանջում է նույնացնել երկու խորհրդանիշ: Երբ երրորդ հրեշտակը եկավ 1844 թվականին, և ապա նորից՝ 9/11-ին, Հովհաննեսին ասվում է չափել տաճարը և այնտեղ երկրպագողներին, այսպիսով նույնացնելով 2023 թվականին տաճարը և երկրպագողներին չափելու մարգարեական գործը: Մաղաքիան բարձրացնում է այն հարցը, թե ի՞նչ է «շտեմարանը», և ի՞նչ է «կերակուրը»: Միլլերի երազում այս նույն հարցերը կլինեին՝ ի՞նչ է «արկղիկը», և ի՞նչ են «գոհարները»:

Միլլերի երազը նույնացնում է երկնքի բաց պատուհանները այն կետի հետ, որտեղ Հայտնություն տասնիններորդ գլխում հաղթական եկեղեցին բարձրացվում է սպիտակ բեհեզով, որպեսզի նստի Ջորաջ Տիրոջ բանակի սպիտակ ձիերի վրա: Բաց պատուհաններն այն տեղն են, որտեղ Մաղաքիայի օրհնությունը կամ անեծքը թափվում է: Միլլերի բաց պատուհանն այն տեղն է, որտեղ աղբը հեռացվում է, և գոհարները հավաքվում են տուփի մեջ:

Երկնքի պատուհանների առաջին հիշատակությունը Նոյի պատմության մեջ է, և երբ այդ պատուհանները բացվեցին, անձրև տեղաց քառասուն օր և քառասուն գիշեր: Երբ պատուհանները բացվում են, ութ հոգի տապանի վրա են: Կարմիր ծովում մկրտությունը ներմուծեց քառասուն տարվա թափառումներ, մինչև որ Հորդանան անցվեց: Երբ ավելի ուշ Քրիստոսը մկրտվեց հենց այդ նույն վայրում, Նա տարվեց անապատ՝ քառասուն օր: Երբ Նա հարություն առավ, ինչպես որ նախատիպված էր Իր մկրտությամբ, Նա քառասուն օր ուսուցանում էր աշակերտներին, նախքան երկինք համբարձվելը:

Երբ եկեղեցին մարտնչող եկեղեցուց փոխվի հաղթանակած եկեղեցու, երեսունամյա Դավիթ թագավորը կթագավորի քառասուն տարի: Հաղթանակած եկեղեցին ներկայացված է մարգարեի, քահանայի և թագավորի միջոցով: Այն մարգարեն, որ երեսուն տարեկան էր, երբ սկսեց իր քսաներկու տարվա ծառայությունը, Եզեկիելն էր, և նա այդ ծառայությունը սկսեց, երբ երկինքները բացվեցին:

Եվ եղավ երեսուներորդ տարում, չորրորդ ամսում, ամսվա հինգերորդ օրը, երբ ես գերեվարվածների մեջ էի Քեբար գետի մոտ, որ երկինքները բացվեցին, և ես տեսա Աստծու տեսիլքները: Եզեկիել 1:1:

Երեսուն տարեկան հասակում Հովսեփը սկսեց թագավորել որպես քահանա, և նա առերեսվեց իսլամի արևելյան հողմին, որը բերեց սաստկացող մի ճգնաժամ, և այդ ճգնաժամը հնարավորություն տվեց Եզիպտոսին՝ ծովի մեջ պառկած վիշապին, հաստատելու մեկաշխարհային կառավարություն: Այդ ճգնաժամի ընթացքում Հովսեփը պարենը հավաքեց շտեմարանների մեջ:

2023 թվականի հուլիսին անապատում մի ձայն լսվեց, ապա Հուդայի ցեղի Ադուծը սկսեց բացել Կեսգիշերային Աղաղակի պատգամի կնիքները: 2024 թվականին հիմնարար արտաքին ալֆա փորձությունը բաժանեց երկու դասեր, և կնիքների բացման ընթացքը շարունակվեց: Այժմ, 2026 թվականին, հասել է տաճարի ներքին օմեգա փորձությունը, որը դարձյալ պիտի բաժանի երկու դասեր:

Սուրբ շաբաթը, երբ Քրիստոսը, որպես Ուխտի Պատգամաբեր, շատերի հետ հաստատեց ուխտը, գավիթն է և Սուրբ տեղը: 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ից մինչև Միքայելի կանգնելը (ինչպես Նա արեց այդ սուրբ շաբաթվա վերջում, երբ Ստեփանոսը քարկոծվեց) Ամենասուրբ տեղն է: Գարնան տոները կատարվեցին այդ սուրբ շաբաթվա մեջ և տոների ալֆան են, իսկ աշնան տոները՝ առաջին օրվա փողերի տոնը, տասներորդ օրվա Քավության օրը, և ապա տաղավարների տոնը՝ տասնհինգերորդից մինչև քսաներկուերորդ օրը, տոների օմեգան են:

«Նույն կերպ, երկրորդ գալստյանը վերաբերող նախատիպերը պետք է կատարվեն խորհրդանշական ծառայության մեջ նշված ժամանակին: Մովսիսական համակարգում սրբարանի մաքրագործությունը, կամ Քավության մեծ օրը, տեղի էր ունենում հրեական յոթերորդ ամսվա տասներորդ օրը (Ղևտական 16:29–34), երբ քահանայապետը, քավություն անելով ամբողջ Իսրայելի համար և այդպիսով նրանց մեղքերը սրբարանից հեռացնելով, դուրս էր գալիս և օրհնում ժողովրդին: Այսպես էր

հավատացվում, որ Քրիստոսը՝ մեր մեծ Քահանայապետը, պիտի հայտնվեր՝ երկիրը մաքրելու մեղքի և մեղավորների ոչնչացմամբ և Իր սպասող ժողովրդին անմահությամբ օրհնելու համար: Յոթերորդ ամսվա տասներորդ օրը՝ Քավության մեծ օրը, սրբաբանի մաքրագործության ժամանակը, որը 1844 թվականին ընկնում էր հոկտեմբերի քսաներկուսին, համարվում էր Տիրոջ գալստյան ժամանակը: Սա ներդաշնակ էր արդեն ներկայացված այն ապացույցների հետ, ըստ որոնց 2300 օրերը պետք է ավարտվեին աշնանը, և այդ եզրակացությունն անառարկելի էր թվում»:

«Մատթեոս 25-ի առակում սպասման և ննջելու ժամանակին հաջորդում է փեսայի գալուստը: Սա համապատասխանում էր հենց նոր ներկայացված փաստարկներին՝ թե՛ մարգարեությունից, թե՛ նախատիպերից: Դրանք իրենց ճշմարտացիության վերաբերյալ գորեղ համոզմունք էին ներշնչում, և «կեսգիշերյան աղաղակը» հռչակվեց հավատացյալների հազարավորների կողմից:

«Մակընթացության ալիքի պես այս շարժումը տարածվեց ողջ երկրով մեկ: Քաղաքից քաղաք, գյուղից գյուղ և հասավ մինչև հեռավոր գավառական վայրերը, մինչև որ Աստծո սպասող ժողովուրդը լիովին արթնացավ: Մոլեռանդությունը այս հռչակագրի առաջ անհետացավ, ինչպես վաղաժամ սառնամանիքը՝ ծագող արևի առաջ: Հավատացյալները տեսան, որ իրենց կասկածն ու տարակուսանքը վերացել էին, և հույսն ու արիությունը կենդանացնում էին նրանց սրտերը: Այս գործը զերծ էր այն ծայրահեղություններից, որոնք միշտ դրսևորվում են, երբ առկա է մարդկային հուզմունք՝ առանց Աստծո Խոսքի և Հոգու զսպող ազդեցության: Իր բնույթով այն նման էր այն խոնարհության ու Տիրոջը դարձի ժամանակաշրջաններին, որոնք հին Իսրայելում հետևում էին Նրա ծառաների հանդիմանության պատգամներին: Այն կրում էր այն բնորոշ գծերը, որոնք բոլոր դարերում նշանավորում են Աստծո գործը: Քիչ էր հափշտակական ուրախությունը, այլ ավելի շուտ՝ սրտի խոր քննություն, մեղքի խոստովանություն և աշխարհի թողություն: Տիրոջը հանդիպելուն պատրաստվելը տառապագին հոգիների բեռն էր: Կային հարատև աղոթք և անվերապահ նվիրում Աստծուն»: Մեծ պայքարը, 400:

Գարնան տոները կատարվեցին սրբազան շաբաթվա ընթացքում, և վաղ կամ ալֆա անձրևն այն ժամանակ հեղվեց Հոգեգալստին՝ այսպիսով նախապատկերելով աշնան տոների մեջ վերջին անձրևի հեղումը: Այդ գարնան տոները ներկայացված են Ղևտական 23-րդ գլխում՝ առաջինից մինչև քսաներկրորդ համարները: Աշնան տոները գտնվում են 23-ից մինչև 44-րդ համարներում: 2300 տարիները ձեզ հասցնում են 1844 թվականը: Գարնան տոների համար՝ քսաներկու համար, և աշնան տոների համար՝ քսաներկու համար: Քսաներեքերորդ գլխում քսաներկուսի երկու շաբթ:

Շեփորների տոնը նախազգուշացում էր, որ տասը օրից դատաստան պիտի տեղի ունենար, իսկ Տաղավարների տոնը ուրախության տոնախմբություն էր Քավության Օրվա ընթացքում ներված մեղքերի համար: Տոնի հաջորդ շաբաթը և ութերորդ օրը ներկայացնում են երկրի հազարամյա շաբաթօրյա հանգիստը:

Սակայն, սիրելինե՛ր, այս մեկ բանը մի՛ անտեսեք, որ Տիրոջ մոտ մեկ օրը հազար տարվա պես է, և հազար տարին՝ մեկ օրվա պես: 2 Պետրոս 3:8.

Առաջին հրեշտակը հռչակեց դատաստանի բացվելը, և այդ մարգարեական մակարդակում 1798 թվականը, որ Դանիելի «վերջի ժամանակն» էր, շեփոռների տոնի կատարման իրականացումն է, սակայն 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին 1798 թվականի առաջին հրեշտակի չկնքված պատգամը զորություն ստացավ երկրորդ վայի մարգարեության կատարմամբ: Իսկա՛մը շեփոռների տոնի նախագգուշացման մի մասն է, որը հռչակում է դատաստանի օրվա մոտենալը:

Նրանց համար, ովքեր պատրաստ են տեսնել, աշնանային փողերի և վրանների տոները ներկայացնում են ալֆա և օմեգա տոներ՝ մեջտեղում դատաստանով: Պատահական չէ, որ այս տոները նշված են Ղևտական քսաներեքերորդ գլխում: Քսաներեքը քավության խորհրդանիշն է: Պատահական չէ, որ առաջին տոնը յոթերորդ ամսվա առաջին օրն է, և որ վերջին տոնն ավարտվում է քսաներկուերորդ օրը: Փողերի տոնը եբրայական այբուբենի առաջին տառն է, Քավության օրը՝ միջին տառը, իսկ Վրանների տոնը՝ եբրայական այբուբենի քսաներկուերորդ տառը:

Ղևտական գրքի քսաներեքերորդ գլխի 23-ից 44-րդ համարները քսաներկու համար են՝ դրված «Ճշմարտության շրջանակի» ներսում: Մեջտեղում գտնվող տասներորդ օրը նույնացնում է փորձությունը, որովհետև տասը թիվը փորձության խորհրդանիշ է, իսկ Քավության օրը այն տեղն է, որտեղ կորածների ապստամբությունը գրանցվում և լուծվում է, և այդ ապստամբությունը ներկայացվում է եբրայական այբուբենի տասներեքերորդ տառով: «Ճշմարտություն» եբրայական բառի միջին տառը տասներեքերորդն է, և այն համընկնում է յոթերորդ ամսվա տասներորդ օրվա հետ, և որպես ճանապարհացույց՝ այն կրում է եբրայական այբուբենի և տվյալ օրվա մարգարեական հատկանիշները: Տասը գումարած տասներեքը քսաներեք է: Յոթանասունը 10-ի և 7-ի արտադրյալն է, և յոթերորդ ամսվա տասներորդ օրը նույնպես հավասարեցվում է յոթանասունին, ինչը փորձաշրջանի ավարտի խորհրդանիշն է:

Այն ժամանակ Պետրոսը մոտեցավ Նրան և ասաց. «Տե՛ր, քանի՞ անգամ իմ եղբայրը կմեղանչի իմ դեմ, և ես նրան պիտի ներեմ. մինչև յո՞թ անգամ»: Հիսուսն ասաց նրան. «Քեզ չեմ ասում՝ մինչև յոթ անգամ, այլ՝ մինչև յոթանասուն անգամ յոթ»: Մատթեոս 18:21, 22.

Հին Իսրայելի համար առանձնացվեց չորս հարյուր իննսուն տարի: Այդ տարիներն առանձնացվեցին երկու հազար երեք հարյուր տարիներից և ներկայացվեցին որպես յոթանասուն շաբաթ, ուստի Հիսուսը ցույց տվեց, որ փորձության ժամանակի սահմանը չորս հարյուր իննսուն է, այսինքն՝ Դանիել 9-ում ներկայացված «յոթանասուն» շաբաթները:

Յոթանասուն շաբաթ որոշված է քո ժողովրդի և քո սուրբ քաղաքի համար՝ հանցանքը ավարտին հասցնելու, մեղքերին վերջ դնելու, անօրենության համար քավություն կատարելու, հավիտենական արդարություն բերելու, տեսիլքն ու մարգարեությունը կնքելու և Ամենասուրբին օծելու համար: Դանիել 9:24.

Եբրայերեն այն բառը, որը թարգմանվել է որպես «կտրված», Հին Կտակարանում գործածված է միայն այս համարում, և այն նշանակում է «որոշված» կամ «հրամանագրված»: Այն տարբեր է այն բառից, որը սովորաբար գործածվում է և թարգմանվում որպես «կտրված», և որը հիմնված է Աբրամի կողմից Ծննդոց տասնհինգում ուխտի առաջին քայլում զոհաբերությունները կտրելու վրա: «Որոշված» և «հրամանագրված» էր, որ Իսրայելն ունենալու էր փորձության չորս հարյուր իննսուն տարի ժամանակ, և ապա նրանք կտրվելու էին որպես Աստծո ուխտի ժողովուրդ: Երկու տարբեր «կտրվածքներ». մեկը, որը ներկայացնում է այդ ժամանակահատվածը որպես փորձության շրջան, որը «կտրված» էր ավելի մեծ թվից՝ յոթանասուն թվով, և երբ Հովելի «նոր գինին» «կտրվում» է նրանց բերաններից, փորձության ժամանակը փակվում է: Յոթանասունը ներկայացնում է փորձության ժամանակի փակվելը:

Աշնան տոները կրում են եբրայերեն «ճշմարտություն» բառի երեք աստիճանները: Աշնան տոները սկսվում են Ղևտական 23.23-ում, Քավության օրվա միջին նշանաբարը տասներորդ օրն է և տասներեքերորդ տառը՝ հավասարելով 23-ի, իսկ Տաղավարաց տոնը ավարտվում է քսաներկուերորդ օրը, և ապա՝ տոնին հաջորդող մի մեծ շաբաթով, և հատվածն ավարտվում է 23.44-ում:

Ղևտական նշանակում է Ղևտական քահանայությունը: Գարնան տոները ներկայացված են 23:1–22-ում, ապա աշնան տոները ներկայացված են 23:23–44-ում: Գարնան տոները ներկայացված են քսաներկու համարներով, և եբրայական այբուբենը քսաներկու տառ ունի: Աշնան տոները նույնպես շարադրված են քսաներկու համարներում: Փողերի տոնը հայտնում է Քավության Օրվա ժամանակ դատաստանի մոտենալը: Ապա Տաղավարաց տոնը տևում է յոթ օր, որն ավարտվում է յոթերորդ ամսվա քսաներկուերորդ օրը: Յոթ օրերից առաջինը արարողակարգային շաբաթ էր, ինչպես նաև ութերորդ օրը, որը յոթօրյա տոնից հետո եկող օրն էր: Առաջին և ութերորդ օրը ութերորդ օրը դարձնում են յոթից եղող ութերորդի խորհրդանիշ:

Խոսի՛ր Իսրայելի որդիներին՝ ասելով. «Այս յոթերորդ ամսվա տասնհինգերորդ օրը Տիրոջ համար Տաղավարների տոնը պիտի լինի յոթ օր: Առաջին օրը սուրբ ժողով պիտի լինի. դրանում ոչ մի ծառայական գործ չպիտի անեք: Յոթ օր Տիրոջը կրակով մատուցվող ընծա պիտի մատուցեք. ութերորդ օրը ձեզ համար սուրբ ժողով պիտի լինի, և Տիրոջը կրակով մատուցվող ընծա պիտի մատուցեք. դա հանդիսավոր ժողով է, և դրանում ոչ մի ծառայական գործ չպիտի անեք: ... Նաև յոթերորդ ամսվա տասնհինգերորդ օրը, երբ հավաքած լինեք երկրի պտուղը, Տիրոջ համար տոն պիտի կատարեք յոթ օր. առաջին օրը հանգստյան օր պիտի լինի, և ութերորդ օրը՝ հանգստյան օր»: Ղևտական 23:34–36, 39:

Ութերորդ օրվա ծիսական շաբաթը ներկայացնում է հազարամյակի շաբաթը, որը հաջորդում է Տաղավարների տոնին: Հին Իսրայելի քառասունամյա թափառումը անապատում հիշատակվում է Տաղավարների տոնի օրերին տաղավարներում բնակվելով, և այն ներկայացնում է ոչ միայն ուշ անձրևի թափվելը, այլև Հակոբի նեղության ժամանակը, երբ հրեշտակները Աստծու հավատարիմներին պաշտպանության համար առաջնորդել են բլուրներն ու լեռները:

«Նեղության ժամանակ մենք բոլորս փախանք քաղաքներից և գյուղերից, սակայն հալածվում էինք ամբարիշտների կողմից, որոնք սրով մտնում էին սրբերի տները: Նրանք սուրը բարձրացրին՝ մեզ սպանելու համար, բայց այն կոտորվեց և ընկավ՝ ծղոտի պես անգոր: Այնժամ մենք բոլորս օր ու գիշեր աղաղակեցինք ազատության համար, և աղաղակը ելավ առ Աստված: Արեգակը ծագեց, և լուսինը կանգ առավ: Առունները դադարեցին հոսելուց: Մուրճ, ծանր ամպեր բարձրացան և բախվեցին միմյանց: Սակայն կար մի պարզ տեղ՝ հաստատուն փառքով լի, որտեղից ելավ Աստծո ձայնը՝ ինչպես բազում ջրերի ձայն, որը ցնցեց երկինքն ու երկիրը: Երկինքը բացվում ու փակվում էր և խռովության մեջ էր: Լեռները դողում էին ինչպես եղեգը հողմի մեջ և շուրջբոլորը ժայռաբեկորներ էին դուրս նետում: Ծովը եռում էր ինչպես կաթսան և քարեր էր դուրս նետում ցամաքի վրա: Եվ մինչ Աստված ասում էր Հիսուսի գալստյան օրը և ժամը և Իր ժողովրդին հանձնում էր հավիտենական ուխտը, Նա ասում էր մի նախադասություն, ապա դադարում էր, մինչ խոսքերը տարածվում էին երկրի վրայով: Աստծո Իսրայելը կանգնած էր՝ իր աչքերը վեր հառած, լսելով խոսքերը, ինչպես որ դրանք ելնում էին Եհովայի բերանից և տարածվում երկրով մեկ՝ ինչպես ամենաբարձր որոտների դղրդյունները: Դա ահավոր հանդիսավոր էր: Ամեն նախադասության վերջում սրբերը աղաղակում էին. «Փա՛ռք: Ալելուիա՛»: Նրանց դեմքերը լուսավորված էին Աստծո փառքով, և նրանք փայլում էին այդ փառքով, ինչպես Մովսեսի դեմքը, երբ նա իջավ Սինայից: Ամբարիշտները չէին կարող նրանց նայել՝ փառքի պատճառով: Եվ երբ անվախճան օրհնությունը հոչակվեց նրանց վրա, ովքեր պատվել էին Աստծուն՝ սուրբ պահելով Նրա Շաբաթը, բարձրացավ հաղթության հզոր աղաղակ Գազանի և նրա Պատկերի վրա»:

«Ապա սկսվեց հոբելյանը, երբ երկիրը պետք է հանգիստ առներ»: Review and Herald, July 21, 1851.

Հիսուսը վերադառնում է, և երկիրը հանգստանում է հազար տարի՝ ինչպես նախապատկերված է հողի յոթերորդ տարվա շաբաթով և հոբելյանով: Ղևտական քսաներեքերորդ գլխի երրորդ համարում մարդու համար յոթերորդ օրվա շաբաթը ներկայացվում է որպես այն գլխի ներածություն, որն ավարտվում է ութերորդով, այսինքն՝ յոթի մեջ եղողով, և ներկայացնում է հողի հանգստի համար սահմանված յոթերորդ տարվա շաբաթը:

Եվ Տերը խոսեց Մովսեսի հետ՝ ասելով. «Խոսի՛ր Իսրայելի որդիների հետ և ասա՛ նրանց. Տիրոջ տոների մասին, որոնք դուք պետք է հոչակեք որպես սուրբ ժողովներ, սրանք են Իմ տոները: Վեց օր պիտի աշխատանք կատարվի, բայց յոթերորդ օրը հանգստի շաբաթն է, սուրբ ժողով. նրանում ոչ մի գործ չպետք է անեք. դա Տիրոջ շաբաթն է ձեր բոլոր բնակավայրերում»: Ղևտական 23:1–3.

Քսաներորդ երրորդ գլխի ալֆան յոթերորդ օրվա Շաբաթն է, իսկ գլխի օմեգան երկրի՝ հազար տարի դատարկ մնալն է, որը նախապատկերվել է երկրի համար սահմանված յոթերորդ տարվա Շաբաթով և հոբելյանով: Գլխի ալֆան գարնան տոներն են, որոնք սկսվում են յոթերորդ օրվա Շաբաթով և ավարտվում քսաներկուերորդ համարով, մինչդեռ գլխի օմեգան ավարտվում է յոթերորդ ամսվա քսաներկուերորդ օրը, որին

հաջորդում է ութերորդ օրվա ծիսական Շաբաթը, որը ներկայացնում է երկրի յոթերորդ տարվա Շաբաթը:

Մեկից մինչև քսաներկու համարները ներկայացնում են Քրիստոսի գործը՝ որպես երկնային Քահանայապետի, Սուրբում. քսաներեքից մինչև քառասունչորս համարները ներկայացնում են Նրա գործը Ամենասուրբ Տեղում: Ղևտականը քահանաների խորհրդանիշն է և ներկայացնում է Քրիստոսի Քահանայապետական ծառայությունը: Յոթերորդ օրվա ալֆա շաբաթը ձգվում է հետ՝ մինչև արարչագործություն, իսկ յոթերորդ տարվա օմեգա շաբաթը՝ մինչև նորոգված Երկիրը: Ղևտական քսաներեքը պատմականորեն ընդգրկում է արարչագործությունից մինչև վերաարարչագործություն:

Մարգարեական պատգամի ուրախությունը կամ ամոթը խորհրդանիշ է նրանց, ովքեր ունեն Կեսգիշերյան Աղաղակի պատգամը կամ դրա կեղծօրինակը: Մինչև այս ճշմարտությունը չներառվի պատումի մեջ, ամոթ առաջացնող խնդիրը բաց է թողնվում: Նրանք, ովքեր ունեն իսկական յուզը, չեն վրիպի այս կետից: Ուրախությունը ներկայացվում է նրանցով, ում մեղքերը հեռացվել են, և նրանք ներկայացվում են նրանցով, ովքեր տոնում են Տաղավարահարաց տոներ:

Եվ Բանը մարմին եղավ և բնակվեց մեր մեջ, և մենք տեսանք Նրա փառքը՝ որպես Հոր Միածնի փառք՝ լի շնորհքով և ճշմարտությամբ: Հովհաննես 1:14:

«Բնակվեց» թարգմանված հունարեն բառը նշանակում է «վրանել»: Հիսուսը մարմին եղավ և վրանեց մեզ հետ: Նա Իր վրա առավ մեր մարդկային բնությունը, մեր խորանը, մեր վրանը, մեր տաղավարը, մեր մարմինը: Պետրոսն այսպես ասաց.

Այո՛, իրավ է, քանի դեռ այս վրանի մեջ եմ, ձեզ արթուն պահել հիշեցմամբ՝ իմանալով, որ շուտով պիտի վայր դնեմ այս իմ վրանը, ինչպես մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսն էլ ինձ հայտնել է: 2 Պետրոս 1:13, 14.

Պողոսն այսպես ասաց.

Որովհետև գիտենք, որ եթե մեր այս երկրային վրանը քանդվի, Աստծուց ունենք մի շինություն, մի տուն՝ ոչ ձեռագործ, այլ հավիտենական՝ երկնքում: Որովհետև սրանում հառաչում ենք՝ փափագելով հագնվել մեր այն բնակությամբ, որ երկնքից է. եթե միայն, հագնված լինելով, մերկ չգտնվենք: Որովհետև մենք, որ այս վրանում ենք, հառաչում ենք՝ ծանրաբեռնված լինելով. ոչ թե այն պատճառով, որ ցանկանում ենք մերկանալ, այլ՝ վերից հագնվել, որպեսզի մահկանացուն կլանվի կյանքով: Բ Կորնթացիս 5:1–4:

Վրանների տոնը խորհրդանշում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումը, որն իրականացվում է, երբ երկնքի պատուհանները բացվում են: Երբ հարյուր քառասունչորս հազարի մեղքերը վերացվեն, Սուրբ Հոգին առանց չափի կթափվի հաղթական եկեղեցու վրա: Դատաստանն ավարտված է հարյուր քառասունչորս հազարի համար, և կնքվածները դուրս են գալիս՝ հոչակելու երրորդ հրեշտակի բարձրաձայն աղաղակը Սուրբ Հոգու գործությամբ, ինչպես ներկայացված է Վրանների

տոնով:

Մեր մարմինը տաճար է և վրան, այսինքն՝ խորան: Նրանք, ովքեր հավաքվում էին Երուսաղեմ՝ տաղավարահարաց տոնը տոնելու, տոնում էին այն, որ իրենց մեղքերը ջնջված էին: Մովսեսը գործածվեց անապատում խորանը կանգնեցնելու համար, և տաղավարահարաց տոնը վերջում տոնվում էր անապատում տաղավարներում բնակվելով, որովհետև Հիսուսը միշտ վերջը պատկերում է սկզբով:

Ուստի, սուրբ եղբայրներ՝ ը, երկնային կոչման մասնակիցներ՝ ը, դիտեցե՛ք մեր դավանության Առաքյալին և Քահանայապետին՝ Քրիստոս Հիսուսին, Ով հավատարիմ եղավ Իրեն նշանակողին, ինչպես նաև Մովսեսը հավատարիմ էր իր ամբողջ տան մեջ: Որովհետև Սա Մովսեսից ավելի մեծ փառքի արժանի համարվեց, այնքանով որքան տան շինողը տնից ավելի մեծ պատիվ ունի: Քանզի ամեն տուն որևէ մեկի կողմից է շինվում, բայց ամեն բան շինողը Աստված է: Եվ Մովսեսը, ճշմարիտ, որպես ծառայ, հավատարիմ էր իր ամբողջ տան մեջ՝ ի վկայություն այն բաների, որ հետո պիտի ասվեին. բայց Քրիստոսը՝ որպես Որդի, Իր տան վրա է. որի տունը մենք ենք, եթե համարձակությունն ու հույսի պարծանքը մինչև վերջ հաստատուն պահենք: Եբրայեցիներին 3:1-6:

Մովսեսը այն հավատարիմ ծառան էր, որին Աստված գործածեց խորանի տաճարը կանգնեցնելու համար, սակայն Քրիստոսը, որպես Քահանայապետ և Առաքյալ, առավել մեծ պատվի է արժանի, քան ծառա Մովսեսը: Ամեն տուն՝ Մովսեսի խորանի տաճարից մինչև Սողոմոնի տաճարը, մինչև Հերովդեսի քառասունվեց տարվա ընթացքում վերակառուցված տաճարը, մարդկային տաճարը՝ իր 46 քրոմոսոմներով, և 1798-ից մինչև 1844 թվականների Միլլերական տաճարը, բոլորը Աստծո կողմից էին կառուցված: Տաճարների զանազան դրսևորումների մարգարեական գծում, որ սկսվում էր Եդեմի պարտեզում, ապա՝ մեղքից հետո, պարտեզի դռան մոտ, ապա՝ ջրհեղեղից հետո՝ զոհասեղանների միջոցով մինչև Մովսես, երեք գլխավոր սահմանաքարերն են Մովսեսը, Քրիստոսը և հարյուր քառասունչորս հազարը:

Մովսեսն ու Քրիստոսը ներկայացնում են հին Իսրայելի ալֆան և օմեգան, և միասին նրանք ներկայացնում են մարդկայնության և Աստվածության միավորումը, որը ներկայացված է նաև հարյուր քառասունչորս հազարների միջոցով: Երբորդ հրեշտակի գալստյան ժամանակ, Հայտնություն զրքի տասնմեկերորդ գլխում, Հովհաննեսին ասվում է չափել տաճարը, և նույն այդ հրեշտակի գալստյան ժամանակ՝ 9/11-ին, Հովհաննեսին կրկին ասվում է չափել տաճարը: Երկու դեպքում էլ նրան ասվում է դուրս թողնել 1,260 օրերի գավիթը: 2023 թվականին նույն հրեշտակը եկավ, և այժմ Աստծո ժողովուրդը կանչված է չափել տաճարը: 1,260 օրերը, կամ երեքուկես օրը, ավարտվեցին 2023 թվականին, և այդ պահից մինչև կիրակնօրյա օրենքից անմիջապես առաջ տաճարը պիտի կանգնեցվի: 2024 թվականը նշանավորեց հիմքերի դրվելը, և այդ տարում ապստամբությունը դրսևորվեց որպես մի խումբ, որը «արհամարհեց փոքր բաների օրը»՝ բողոքելով Միլլերի կողմից այն խորհրդանիշի նույնացման դեմ, որը հաստատում է տեսիլքը:

Եվ Տիրոջ խոսքը եկավ ինձ՝ ասելով. «Զորոբաբելի ձեռքերը դրեցին այս տան հիմքը, և նրա ձեռքերը պիտի ավարտեն այն. և դու պիտի իմանաս, որ Զորաց Տերն է ինձ ուղարկել ձեզ մոտ: Որովհետև ո՞վ արհամարհեց փոքր բաների օրը. քանզի նրանք պիտի ուրախանան և պիտի տեսնեն կապարճալարը Զորոբաբելի ձեռքում՝ այն յոթի հետ. դրանք Տիրոջ աչքերն են, որոնք շրջում են ամբողջ երկրի վրա»: Զաքարիա 4:8–10.

Միլլերի այն նույնականացումը մերժելը, թե տեսիլքը հաստատողը Հռոմն է, նշանակում է մերժել հիմքերը, և դա է «փոքր բաների օրը արհամարհելը»: Միլլերական շարժումը առաջին և երկրորդ հրեշտակների ալֆա շարժումն էր, իսկ հարյուր քառասունչորս հազարի շարժումը երրորդ հրեշտակի օմեգա շարժումն է: Այն ալֆայից քսաներկու անգամ ավելի հզոր է: Այս մարգարեական իմաստով միլլերական շարժման հիմքերը «փոքր բաների օրն» են: Ամբակումի երկու տախտակների վրա ներկայացված որևէ հիմնարար ճշմարտություն արհամարհելը նշանակում է մեռնել, որովհետև Դանիել տասնմեկերորդ գլխի տասնչորսերորդ խոսքում հաստատված տեսիլքը նույն այն տեսիլքն է, որ Սողոմոնը նույնացրեց:

Որտեղ տեսիլք չկա, այնտեղ ժողովուրդը կորչում է, բայց ով պահում է օրենքը, երանելի է նա: Առակաց 29:18:

Գազաթաքարի տեսիլքը սքանչելի է, որովհետև այն բացահայտում է, որ հիմնարար անկյունաքարը նաև գազաթաքարն է, սակայն՝ քսաներկու անգամ ավելի մեծ գորությամբ: 2024 թվականի ալֆա հիմնարար փորձությունը արտաքին մտավոր կնքման պատգամն էր, իսկ 2026 թվականի օմեգա տաճարային փորձությունը ներքին հոգևոր կնքման պատգամն է: Մեկը ճանաչում է գազանի պատկերը և դրոշմը, իսկ մյուսը՝ Աստծո պատկերը և դրոշմը: Այդ օմեգա ներքին փորձությունը ներկայացված է Միլլերի երազի երկու խորհրդանիշներով, որոնք պետք է սահմանվեն վերջին օրերի իրադարձությունների համատեքստում: Ի՞նչ է շտեմարանը, և ի՞նչ է կերակուրը:

Մենք այս բաները կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

Հիսուսի ժամանակներում հրեական ամուսնությունը ծավալվում էր երեք հիմնական փուլերով, որոնք հաճախ տարածվում էին ամիսների կամ մեկ տարվա ընթացքում: Առաջին քայլը օրինական ամուսնությունն էր, որը կոչվում էր նշանադրություն, և որի ժամանակ ամուսնությունը իրավաբանորեն հաստատվում էր, սակայն հարսն ու փեսան մնում էին բաժանված, մինչ փեսան վերադառնում էր իր հոր տունը՝ իր հարսի համար տեղ պատրաստելու: Ահա թե ինչու Մարիամը՝ Հովսեփի կինը, կոչվում էր նրա կինը նույնիսկ նախքան միասին ապրելը: Այս ժամանակահատվածում անհավատարմությունը համարվում էր շնություն:

Սպասման ժամանակահատվածը անորոշ էր և կարող էր տևել օրեր, շաբաթներ կամ ամիսներ: Անորոշությունն այս առակի էական տարրն է: Հայրը կարող էր սպասել մինչև մեկ տարի՝ հարսի կուսությունը հաստատելու համար: Փեսան չէր հայտնում իր վերադարձի ստույգ օրը կամ ժամը, որովհետև դա իր հոր որոշելիքն էր՝ որոշել, թե երբ, ուստի հարսը գիտեր, որ հարսանիքը պիտի գա, բայց՝ ոչ թե երբ: Այս անորոշությունը

դիտավորյալ էր, և մինչև հայրը չհրամայեր փեսային գնալ և վերցնել իր հարսին, ամեն ինչ առկախված էր մնում:

Երբ հայրը ասում էր. «գնա՛ և բեր քո հարսին», փեսան գիշերով էր գալիս՝ ընկերներով, աղաղակելով և շեփոր փչելով: Դա միշտ կատարվում էր գիշերը, որպեսզի խուսափեին օրվա տապին երկար ճանապարհորդելուց, որը կարող է ճնշող լինել Իսրայելի երկրում: Ջահեր և յուղ էին պահանջվում, որովհետև փողոցային լույսեր չկային, և թափորը կարող էր ժամեր տևել: Հին եբրայական ամուսնությունների ժամանակ թափորների ընթացքում հռչակվող ծիսական ճշգրիտ արտահայտությունն էր. «Ահա՛, փեսան գալիս է»:

Առակի մեջ ներկայացված կույսերը (հարսնաքույրերը) պատահական կանայք չէին. նրանք հարսի սպասավորուհիներն էին, որոնք նրա հետ սպասում էին, կոչված էին միանալու թափորին և պարտավոր էին պատրաստ լինել ցանկացած ժամի, ինչպես նաև իրենց հետ ունենալ իրենց յուղը, որպեսզի լուսավորեն դեպի փեսայի տուն տանող ճանապարհը: Ջահերը արագ էին այրվում, ուստի, երկար ճանապարհի հնարավորության դեպքում, լրացուցիչ յուղ բերելն անհրաժեշտություն էր: Յուղի որևէ ընդհանուր բաժանում չկար:

Հապաղումը հին հանդիսավոր երթի և ամուսնության կարգում սովորական էր և մշակութային առումով խնդիր չէր: Հապաղումները սպասելի էին, և քուն մտնելը բնական էր: Տարբերությունը ոչ թե քնած լինելու, այլ պատրաստվածության մեջ է, ոչ թե արթուն լինելու: Անխռիմ կույսերը, ի տարբերություն իմաստունների, չնախապատրաստվեցին հապաղման համար: Բոլորն էլ պիտի քնեին, որովհետև օրինական նշանադրությունից մինչև ամուսնության լիակատար իրականացումը ընկած ժամանակահատվածը կարող էր մեկ տարի տևել:

Երբ թափորը հասավ փեսայի տունը, ամուսնական խնջույքը սկսվեց, և դուռը մեկընդմիջտ փակվեց, ու ուշ ժամանողները չընդունվեցին: Մա դաժանություն չէր, այլ սովորույթ, որովհետև ով էլ ավելի ուշ դուռը փակվելուց հետո թակեր, կնշանակեր, որ նա թափորի մասը չէր:

Հիսուսը պատկերավոր խոսք չէր հորինում, և Նա այս առակի համար որևէ բացատրություն չտվեց, ինչպես հաճախ անում էր: Նա բացատրություն տալու կարիք չունեիր, որովհետև այս բոլոր մշակութային մանրամասները լիովին հասկանալի էին Նրա ունկնդիրներին: Հիսուսը մատնանշում էր բառացի արեւելյան ամուսնություն, ոչ թե վերացական պատկերացում:

Մանրամասներն ամբողջովին հաստատվում են եբրայական վկայությամբ, ինչպես նաև հռոմեական և հունական ժամանակաշրջանների պատմիչների կողմից:

Միշնան (Քրիստոսից հետո II դար, սակայն պահպանելով մ.թ. 70-ից առաջ Տաճարական ժամանակաշրջանի սովորույթները)

Թալմուդը (ավելի ուշ կազմված ժողովածու, սակայն մեջբերելով ավելի վաղ գործածությունը)

Հովսեփոսը (Ա. դարի հրեա պատմիչ)

Ռաբբինական հարսանեկան ծիսակարգ և իրավական քննարկումներ

Հրեաստանի հույն-հռոմեական դիտորդները

Հովսեփոսը չի ներկայացնում կոկիկ «ամուսնական ձեռնարկ», սակայն այն իրավական և մշակութային մանրամասները, որ նա ենթադրում է, լիովին համընկնում են Միշնայի/Թալմուդի նկարագրություններին: Միշնան հիմնական աղբյուրն է:

Առակը առաջին դարի հրեա ունկնդրի վրա այնքան ուժգին ազդեց, որովհետև Մատթեոս 25-ում ոչինչ բացատրության կարիք չունեի: Կեսգիշերային ժամանումը սովորական էր, ճրագներն ու յուղը՝ ակնհայտ անհրաժեշտություններ, և օրինական ամուսնական նշանադրության ու կեսգիշերային թափորի միջև եղած ուշացումը սպասելի էր, իսկ փակ դուռը՝ ընդունված կարգ: Այն կույսերը, որոնք դուրս մնացին, ամոթի մատնվեցին, և Հիսուսի ժամանակաշրջանի հրեա լսարանի համար անմիտ կույսերի ամոթը լիովին արժանի էր: Լիովին գիտենալով այդ ծիսակարգը՝ Հիսուսի լսարանը ոչ մի համակրանք չէր ունենա անմիտ կույսերի նկատմամբ, որովհետև բոլորին հայտնի էր, որ պատրաստվածությունը բացարձակ պատասխանատվություն էր յուրաքանչյուր կույսի համար, որին խնդրել էին մասնակցել թափորին: Այս ճշմարտություններն այնքան ակնհայտ էին հրեա լսարանի համար, որ Հիսուսը երբեք կարիք չունեցավ առակի որևէ բացատրություն տալու: